

אנחנו צדקנו?

תקדים ברור לשאר השטחים, וכל אדם נכון מבין זאת. **אנא, סידחו דגו.**

ישראל תחזור לגבול

ה־4 ביוני 1967

3

אין אמירה נוראה מזו. במשך 11 שנים, מי שהעז לבטא אותה, היה משול לבוגד. גם רבים מבין שוחריה שלום המובהקים לא העזו להעלות על דל שפי תיהם מילים מפחידות שכאלה, וגימגמו על "החזרת שטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים" וכו'.

במערכת הוויכוח בין מיפלגות המימסד, קביעה אחת הודקרה כצוק איתן, שלא יישחק גם באלף שנה:

"לעולם לא תחזור לגבולות ה־4 ביוני!"

יצחק רבין דיבר על כך באותו להט כמו גולדה מאיר: שימעון פרס כמו מנחם בגין. זה היה ה"קונסנוס" המפורסם, שהתנופה כדגל מעל לממשלות ישראל, לפני המהפך ואחרי.

כד מו שאמר כך התכוון לקבוע כי עיקרון זה יחול בכל הגבולות. כלומר: כי בשום מקום לא תיסוג ישראל לגבולותיה הקודמים. לא בסיני, לא בגולן, לא בגדה, לא ברצועה.

לחמנו נגד מיתוס זה. ראינו חובה לעצמנו לבטא את המילים המפורשות, גבולות ה־4 ביוני — כדי לשים קץ לשקר המוסכם. היו שסברו שאנחנו מאסוכיסטים, המעלים על עצמם בכוונה את שיגאת הרבים, ונהנים מזה.

עכשיו הסכימו הממשלה והכנסת לחזור לגבול ה־4 ביוני בסיני. לא הוכחש שהן מוכנות לחתום גם עם סוריה על חוזה-שלום באותם התנאים. ואילו השילטון-העצמי בגדה וברצועה יקום, על פי הסכמי קמפ-דייוויד, בכל השטחים האלה, כלומר: גבול ה־4 ביוני הוא אשר יחזרו בין ישראל ובין השטחים שתושביהם יקימו בהם "שילטון-עצמי", כ"שלב-מעבר" עד ל"העברת השילטון". רק במקום אחד — ירושלים — נותרו הילוקי-דיעות על מקום הגבול.

מה קרה לקונסנוס? הוא היה, מסתבר, מבוסס על טעות. טעות של מאה חברי-כנסת מאושרים, כימעט מקייר-אליקר.

ורק אנחנו, המוסכנים, צדקנו. איך נוכח דקוות המחילה?

(המשך בעמוד 34)

קיימת, כמובן, בעייה של שטחים מוחזקים. הבעייה העיקרית, שמנעה את השלום או, היתה בעיית הפליטים הפלסטיניים, שחבצו את הזכות לבחור בין שיבה לשטח ישראל ובין פיצויים הוגנים. (בין 1949 ו־1967 הצענו תוכניות מפורטות ושקולות לפיתרון בעייה זו, בדרך ששני הצדדים יכלו לקבלה, אך ממשלת ישראל וכל המיפלגות דחו רעיון זה בשאט-נפש.)

(אמרנו כי השטחים שנכבשו במהלך מלחמת ששת הימים משנים את המצב מעיקרו, מפני שהם מספקים תשובה מוחצת לשאלה שנשאלה עד אז: מה יש לנו להציע לערבים תמורת שלום? אמרנו כי השטחים הכבדים שים הם הסחורה שעלינו להניחה על כף המאזניים, מול הכף שעליה מונח משלום — וסחורה זו תטה את הכף, מכאן הסיסמה: "השטחים הכבושים הם פיקדון למען השלום".

משום כך תבענו כי ממשלת ישראל תכריז לאלתר, בצורה חד-משמעית וחד-צדדית, על נכונותה העקרונית להחזיר את השטחים תמורת שלום — סיני תמורת שלום עם מצריים, הגולן תמורת שלום עם סוריה, הגדה והרצועה תמורת שלום עם העם הפלסטיני אשר יקים בהן את מדינתו.

אמרנו: מוטב שנתעקש על מהות השלום, ונדרוש

לידה מדיניות שגרמה לשוב מולחמות, על רבבות הרוניות ופצויותן (שלינו ושלהם). היא כבעה משאבים כבירים, שהיו דרושים לבניית הכרה כריאה כמדינה.

והנה עשה אנוור אל-סאדאת מה שעשה — ולפתע אין האיסלאם צמא לדם יהודים, ומנהיג ערבי אדוק מאד יכול להטיף לאהבת-ישראל. העם הערבי הגדול ביותר, המהווה 40% מן העולם הערבי כולו, אינו נגוע בנגע האנטי-שמיות. ולא "נגזר עלינו" לחיות על החרב ולועיהתותח.

אין טעם להתכחש לאמת המרה — אנחנו צדקנו, והם טעו. עיינו לבקש סליחה ומחילה.

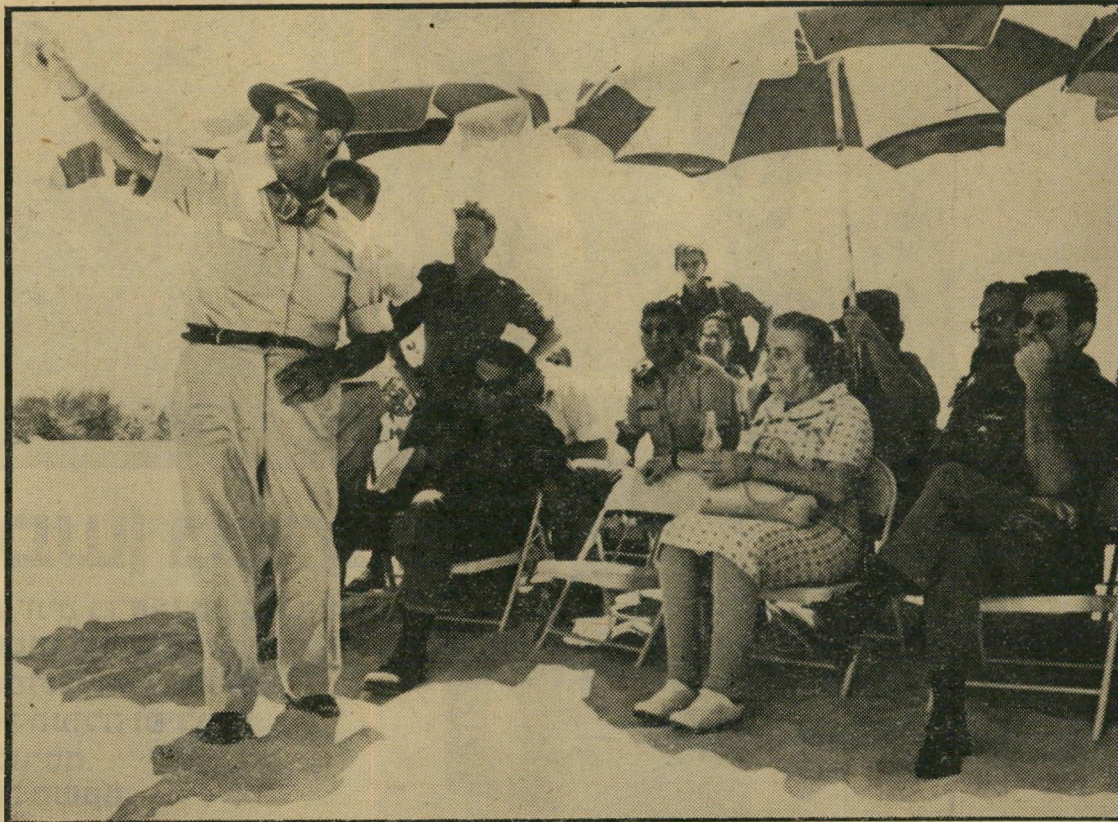
הבעייה היא:

2. שלום או שטחים!

2

ה כל ידע שוהי שטות גמורה. הסיסמה "שלום תמורת שטחים" היתה כזב תבוסתני.

מכיוון שמגוי וגמור עם הערבים להשמיד את מדינת

דין, גולדה ודודו במילחמת יום-הכיבוש: אין פלסטינים

שם את המכסימום הסביר — ואל נתעקש במאמץ חסר-סיכויים להחזיק בחלק מן השטחים. תמורת כל השלום כדאי למסור את כל השטחים. כי השלום חשוב לאיך שיעור יותר.

במשך 11 השנים האחרונות, זה היה הווי-כוח העיקרי, הכרטיז-פוסק.

הוא הוכרע עכשיו. אנוור אל-סאדאת תבע את החזרת כל סיני, עד המילימטר האחרון, וממשלת-בגין והכנסת הסכימו לכך. אפילו מנחם בגין מכריז כי השלום המלא עם מצריים חשוב יותר מהחזקת שטח כלשהו. השלום עדיף על שארם-אלי-שייך — גם בעיני משה דיין. הוא מכריז בגאווה ובשימחה שהוא טעה בעניין זה, כשם שטעה בעניין הצורך החיוני בהקמת העיר ימית. טעות קטנה, שעלתה בכמה אלפי הרוגים.

אין פגא שדיין מתפאר בטעות הזאת. מי שטועה, מצליח. כמו שגדוהה הטעות, כן גדוד הפרס הניתן לבעליו.

למרבה הצער, אנחנו צדקנו. תמורת כל השלום עם מצריים נמסרים לה כל שטחיה הכבושים. הדבר מהווה

ישראל, במכה אחת או בשלבים, הרי מי שטוען כי החזרת השטחים המשוחררים יביא את השלום טועה ומטעה את העם. גם תמורת החזרת השטחים, אין אף ערבי אחד מוכן לשלום. משום כך אין גם טעם בוויכוח העקר על הגבולות העתידיים של המדינה.

מי לא אמר זאת? לוי אשכול וגולדה מאיר, משה דיין ויגאל אדון, שימעון פרס ויצחק רבין, וכמובן מנחם בגין.

זה היה התירוץ הנצחי להתחמקות מכל ויכוח רציני עימנו. "למה לנו להתווכח בינינו לבין עצמנו על שאלת השטחים שאנחנו צריכים להחזיר, אם אף ערבי אחד אינו מוכן לשלום?" כמה פעמים שמעתי מילים אלה בכנסת?

כנגד זה טענו אנחנו כי והשאלה היא, בעיקרה, פשוטה בתכלית:

שטחים תמורת שוום. כל השטחים תמורת כל השוום.

למחרת מילחמת ששת-הימים אמרנו כי המילחמה יצרה מצב חדש לגמרי. עד לאותה מילחמה, לא היתה